

Mans Ataisnotājs jau tuvu Jesajas 50:4-11

Šī trešā, tā sauktā Cieteja Kalpa dziesma, mums atkal atgādina patiesību ka caur ciešanām nāk taisnības uzvara jo Dievs stāv ar tiem kuri netaisni cieš lai vestu tos godībā. Pasaule, kuru Dievs radījis un kuru Dievs glab caur savu Dēlu Jēzu Kristu, ir pasaule kura stāv uz morālas kārtības pamatiem kurus licis tās Radītājs. Beigu beigās Dieva taisnība pastāves! Taisnība atgūstama tikai kur netaisnība tiek izbeigta. Tas var notikt cilvēkiem nožēlojot savus grēkus un atgriežoties pie Dieva. Tas var notikt ar Dieva taisno tiesas spriedumu. Dievs saka, kā lasam šajā trešā Kalpa dziesmā, ka tie kuri kurina netaisnības un naida ugunis ies paši bojā savos kurinātos ugunsgrēkos. Tā, tresā Kalpa dziesma beidzās ar vārdiem, “Redzi jūs visi kas iededziet uguni, kas tinaties ugunsgrēkos, staigājat savu uguns gaišumā, tie ugunsgrēki ko aizdedziniet tie jums tika no manas rokas, nu nīkstiet mokās” (Jesajas 50:11).

I.

Trešā Kalpa dziesma sākās ar liecību kuru jau esam sastapuši divās iepriekšējās dziesmās. Kalps tiek (1) Dieva vārda mācīts; (2) Kalps ir šī vārda apliecinātājs. Tā Pirmā Kalpa dziesmā, 42. nodaļā, lasam, “Es Viņam devu savu Garu, viņš nesa tautām tiesu” (Jesajas 42:1b). Otrā Kalpa dziesmā, 49. nodaļā, lasam, “Viņš darīja manu muti par asu zobenu” (Jesajas 49:2a). Un “Es Tevi darīšu par gaismu tautām lai mana glābšana sniegtos līdz zemes malai” (Jesajas 49:6c). Šeit trešā dziesma dzirdam Kalpu sakam, “Kungs Dievs devis man mācītu mēli lai es zinātu kā runāt laikmetīgus vārdus tiem kas noguruši” (Jesajas 50:4).

Vārdi ir spēcīgi! Ar vārdu Dievs radīja šo pasauli. Ar vārdu Dievs glābj šo pasauli. Vārdiem ir spēks! Vārdi ceļ un svēti. Bet arī pretēji, vārdi ir spēcīgi sagraut un noārdīt. Sātans dažkārt izliekās kā Gaismas engelis lietojot vārdus kuri sašķeļ un iznīcinā. Vārds, kas ir Jēzus Kristus, tapa miesa lai mājotu mūsu vidū.

Mums, tāpat kā Kalpam, tiek dots Dieva vārds lai mēs to dotu tālāk. Kalps saka, “Dievs man devis mācītu mēli lai zinātu līdzēt nogurušiem” (Jesajas 50:4). Mums ir jamācās Dieva vārds, mums ir jāzin Dieva vārds. Mums ir jāzin ko Bībele, Dieva vārds, māca. Mums to pašiem jālas un jāparbauda vai tas ko dzirdam ir patiesība. Pazīstamie sateistiķi, George Galop un Jim Castell, raksta, “Amerikāņi ciena Bībeli, bet pa lielākai daļai to nelasa. Un tadēļ ka Bībeli nelasa ir palikuši par Bībeles analfabetiem. Šī statestika nav par neticīgiem, bet par tiem kuri sevi apzīmē par kristiešiem.

Kalps runājot uz Dievu saka, “Ik rītu modini manas ausis lai es kā mācekļis klausītos” (Jesajas 50:4b). Tikai ja pazīstam Dieva vārdu varam to dalīt tālāk. Protams pazīt nenozīmē tikai to zināt, bet gan pēc tā ko zinām dzīvot. Kalpam ir mācīta mēle, “Lai zinātu kā palīdzēt nogurušiem” (Jesajas 50:4a). Praviētis Miha māca ka mēs rādam ka pazīstam Dieva vārdu nē ar neskaitamiem upuriem ko liekam uz altara bet, “Darot taisnību, izstenojot dzīvē mīlestību un pazēmīgi stāiģājot sava Dieva priekšā” (Michas 6:8).

II.

Tie kuri pazīst Dieva vārdu arī zin ka dievišķā uzvara, taisnības uzvara, var nākt tikai tur kur mēs esam gatavi ciest šī varda deļ. Tā Kalps saka, “Kungs Dievs atdarīja manas ausis - es nedumpoju un nenovēršos! Mugur es griežu sitējiem un vaigu - bārdas plēsējiem, savu vaigu es neslēpju no kauna un splāvieniem” (Jesajas 50:5-6). Tā lasam Marka evaņģelijā par Jēzu Kristu Sinerdrījas priekšā, “Tad daži sāka Viņu apsplaudīt un aizklāja Viņa seju, un sita Viņam, sacīdami, Pravieto nu!” (Marka 14:65a). Šeit neiet runa par pagānu Romas imperijas valdniekiem, bet par Jūdu tautas reļģiskiem vadītājiem, kuriem piederēja arī zinamas tiesības valst pārzināšanā. Tie domāja ka Dievam kalpo Jēzu notiesājot uz nāvi. Ta dziedam, “Jēzus gāja sājpu ceļu arī mums ir jāiet tas!”

Bībeles komentārā *Interpretation*, kas iznāca neilgi pēc 2. Pasaules kara beigām, kad kara notikumi vēl bija svaigi atmiņā, komentējot par šo rakstvietu, par Cietēja Kalpu, Jesajas 50. nodaļā, autors citē no 1947. gadā izdotās grāmatas, “*To the Bitter End*”. Šī grāmata runā par tiem vāciešiem kuri drošsirdīgi nostājās pret Nācistiem un Adolf Hitleru un maksāja šīs pretestības dēļ ar savu dzīvību. Viņš raksta, “Neaizmirsīsim ka ilgi pirms pirmais ārzemnieks tika noslepkavots no SS slepkavām simtiem tūkstošiem vācieši ir miruši. Atstāsim vismaz viņiem, kuru pelni ir izkaisīti, viņu nelokamo ticību labākai pasaulei. Atstāsim viņiem viņu beidzamo izmisīgo cerību, vientuļā agonijā saucot, ka pasaule tiktu modināta no tās snauda un tā negaidītu līdz dārd Hitlera lielgabalu rūkoņi.” Mēs zinām ka tas tā nenotika un pasaule, nētikai dzirdēja lielgabala dārdus, bet daudzi gāja bojā no šiem lielgabaliem jo neņēma vērā drošsirdīgos brīdinājumus.

Šie vācu patrioti vērsa savas sejas, “kā krāmu” pret Hitlera draudiem. Viens no tiem, ģenerālis, raksta savam dēlam no cietuma, “Līdz savam beidzamam elpas vilcienam stāvēšu par taisnību kas tika man no bērnības mācīta un kā karavīram disciplinā piekopta. Nāktu kas nākdams, bīsimies tikai sava Dieva dusmību kas pār mums nāks ja nebūsim uzticīgi un drošsirdīgi šai aicinājumā. Paliksim droši savā uzticībā Dievam.”

Tā Kalps saka, “Dievs Kungs man palīdz, tadēļ es nenākšu kaunā. Mans Attaisnotājs ir tūvu” (Jesaja 50:7). Mūsu latviešu tautā 2. Pasaules karā bija tādi paši pagrīdes cīnītāji stāvēt pretī Krievu-Komunist valdībai. Tos nemitīgi dzenāja KGB aģenti, pie kuriem piederēja Krievijas tagadējais prezidents Vladimirs Putins, maksājot bieži ar savu dzīvību. Kā dziedam, “Kas par patiesību karo ceļš tam ved pār Golgātu.”

Divdesmit-trešā Psalmā lasam pazīstamos vārdus, “Jo ja es iešu par nāves ēnas ielēju – ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tavs zizls un spieķis drošina mani” (Psalm 23:4-5). Neviens no mums nevēlamies ciest sāpes, līdzcilvēku atstumšanu un nicināšanu. Pats Dieva Dēls Jēzus

Kristus lūdza, “Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no manis” (Lūkas ev. 22:42). Neviens prātīgs un racionāls cilvēks nevēlās ciest sāpes un ciešanas ja tas nav nepieciešami. Bet neskaitami cilvēki ir uzņēmušies šausmīgas ciešanas, lielas sāpes, lai aizstāvētu tos kurus tie mīl un PATIESĪBAS kurām tie tic. Lai aizstāvētu savas ģimenes locekļus, lai aizstāvētu savu tautu, lai aizstāvētu, kā citētais vācu ģenerālis, taisnīgu rīcību šajā pasaulē. Daudzi ir gājuši sāpju ceļu jo nostājās Patiesības pusē, Jēzus Kristus pusē.

Domājot par cilvēku gatavību upurēt savu dzīvību, atteikties no visa ko mīl, man nāk prātā filma kuru nupat redzēju, *Ali and Nino*, dibināta uz grāmatas ar šo pašu virsrakstu. Šī filma un grāmata ir par diviem cilvēkiem no Ažerbēžanas, viena kristiete, otrs musulmanis, kuri iemīlas un apprecās 1. Pasaules kara laikā. Aina ko gribu minēt ir filmas beigās kur abi, ar savu mazo meitiņu, dodās ar vilcienu prom no Bakū pilsētas kad tai uzbrūk sarkanā armija. Kad vilciens pietajās kādā stacijā Ali tur sastop draugu ar kuru kopā iepriekš cīnījies. Tas aicina Ali pievienoties atkal cīņai. Ali zin ka tas noteikti nozīmēs drošu navi. Bet viņa uzticība savai tautai ir spēcīgāka kā mīlestība uz ģimeni. Jeb labāk sakot, viņa uzticība tautai neatdalama no mīlestības uz ģimeni. Viņš atstāja sievu un meitiņu lai pievienoties cīņai. Beidzamā aina ir viņam mirstot uz kāda vilciena tilta no sarkanās armijas lodēm, kamēr viņa sieva tālumā sēdot vilcienā, turot meitiņu rokas, skatās ārā par vilciena logu.

Kristus mūs aicina uzņemt uz sevīm krustu, satvērt Dieva vārda patiesības zobenu un doties cīņā. Kā Kristus, no vēlna tuksnesī, tā arī mēs, tiekam kārdināti dzīvot ērtu un mierīgu dzīvi, saistīt ļaužu izbrīnu, satvērt pasaules varu. Kristus noraidīja katru velna kārdinājumu. Mēs kādreiz tos nenoraidam.

Kad kardinaāls prasa Martiņam Luteram vai viņš domā ka viņa dēļ viņa aizstāvis (valdnieks kuram Lutera uzticēja savu aizsārdzību) riskētu savu valsti Lutera deļ. Lutera atbild, “To es nevēlos!” Kardinaāls tad viņam prasa, “Kur tad tu paliksi?” Lutera atbild, “Zem klājām debesīm!”

Luters bija gatavs ciest un mirt savas pārlicības dēļ. Tā sakot pazīstamos vārdus, “Šeit es stāvu, es nevaru citādi!” Bez šādas Lutera gatavības mēs šogad nesvinētu Reformācijas 500. gadu jubilēju. Kaut neviens cits mūs neuzņemtu, mēs zinām ka būdami uzticīgi savam Kungam paliksim tā Kunga namā vienumēr. Mums ir Aizstāvis kuram droši varam uzticēties, kurš mūs nekads nepametīs.

Izšķiršanās ir tava un mana, vai paklausīt kārdinātāja balsij, jeb Dieva balsij. Kristus Getzemānes darzā lūdza, “Aba Tēvs, tev viss iespējams. Ņem šo biķeri prom no manis. Tomēr nevis kā es gribu, bet kā Tu” (Marka ev. 14:36).

III.

Psalmista vārdi, “Pat ja es iešu pa nāves ēnas ielēju, ļauna nebīšos” (Psalms 23:4a) nenozīme ka šajā dzīvē grūtības, sāpes, bēdas un ciešanas mūs neskārs. Tā tas nav! To zinām skatoties uz ticīgiem pāgātnē un ticīgo stāvokli pasaulē ap mums šodien. Tā tas nav ka ļaunums mūs neskārs! To zinām no mūsu personīgiem piedzīvojumiem. Bet ticībā zinām ka, “Tu (Dievs) esi ar mani!” (Psalms 23:4b). Dieva gana zizlis un aizsārdzības spieķis sargā mūs. Dievs apgādā mūs galdu klājot pat tad kad ienaidnieki uzglūn un mēs paliksim tā Kunga namā vienumēr.

Tā, Cietēja Kalps saka šajā trešā dziesmā, “Bet Kungs Dievs palīdz man, tad es nenākšu kaunā... Mans ATTAISNOTĀJS jau tūvu! (Jesaja 50: 7a, 8a). Tā lielais cietejs Ījabs izsaucās pa spīti savām sāpēm, “Es zinu ka mans Glabejs dzīvs!” (Ījaba 19:25).

Apustulis Pāvils prasa, “Kas apsūdzēs Dieva izredzētos? Dievs kas tos atpircis? Kas tos pazudinas? Ir taču Kristus Jēzus par mums miris, vel vairāk kas augšamcēlies, kas ir pie Dieva labās rokas un kas aizstāv mūs. Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības ... ? “ (Pāvila vēst. romiešiem 8:33-35a). Apziņa ka Dievs ir mans Glābējs, mans Attaisnotājs, mans palīgs un sargs, dod mums kā ticīgiem spēku un drosmi pastāvēt kad visi citi balsti lūst. Reiz nelaiķis latviešu baptistu bīskaps, māc. Jānis Tervits

dalija man līdz ka drošā palāvība uz Jēzu Kristu deva viņam spēku pastāvēt kad neskaitamas reizes tika izsaukts uz prātināšanu no valst pārvaldes.

Pirmkārt, mūsu ticība sakņota drošā palāvība uz tā Kunga sārgāšanu; otrkārt, mūsu ticība sakņota apziņā ka tur kur cilvēku meli kurina naida uguni, kurinātāji paši ies bojā savā aizdedzinātā ugunsgrēkā. Kādu brīdi tie līksmosies savu kurto liesmu spožumā; tie priecāsies par ļaužu ievērību un apbrīnu. Bet šīs liesmas viņus pašus aprīs. Ko cilvēks sēj to viņš arī pļaus. Praviētis Hozeja saka, “Tie šēja vētru un pļāus viesuli” (Hozeja 8:9).

Kur veidojās kultūra kurā tiek sēti meli, kur dominējoši ir meli, kur vairs nav iespējams uzticēties nevienam kurš runā, tur tiek sarautas pamata attiecības stārp cilvēkiem. Kur tiek sēti meli, tur tiek sēts sabiedrības sabrukums. Tā praviētis Jeremija runādams uz Jūdu tautu saka, “Pravieši pravieto melus, priesteri valda kā tīk, un manai tautai tas tīk! Ko darīsiet kad nāks gals?” (Jeremijas 5:31). Redzi Es esmu pretī tiem kuri pravieto melu sapņus - kas tos stāsta un aizvil manu tautu ar saviem meliem un bezkaunīgo muldēšanu! Es tos nesūtīju un tiem nepavēleju, šai tautai tie nelīdz nenieka, saka tas Kungs! (Jeremija 23:32).

Meli var nest tikai post. “Ko darīsiet kad nāks gals ?” prasa Dievs. Tāpat praviētis Hozeja gadsimtus iepriekš uzrunādams Israēlu, ziemeļu valsti sauktu arī Samarija, saka, “Jūs arat ļaunu un novācat netaisnību. Ēdiet nu melu augļus, jo uz paša spēkiem vien palāvaties un uz saviem daudzajiem varoņiem! (Hozeja 10:13). Melu auglis ir post un iznīcība tautai. Praviētis Hozeja mudina, “Sējiet taisnību un ievāciet žēlastību!... Laiks meklēt Kungu - lai Viņš nāk un liek līt taisnības lietum pār jums!” (Hoz 10:12). Kur tiek sēta taisnība, kur tiek runāta patiesība tur tiek no Dieva piedzīvota, pļauta, žēlastība, pļauta Dieva svētība. Ko sejam to pļāusim.

Jēzus saka ka velns ir melis un melu tēvs (Jaņa ev. 8:44). Pasaule sadalās pamatā divās grupās, ir tie kuri runā patiesību un tie kuri runā melus. Jēzus saka par sevi, “Es esmu ceļš, PATIESĪBA un dzīvība...” (Jāņa ev. 14:6). Patiesība nav aizstāvama ar meliem. Tie kuri iedomājās ka ir iespējams iznīcināt pretņiekus tos apmeļojot galu galā iznīcinās sevi pašu jo tie radīs stāvokli kur neviens tiem vairs neticēs arī kad tie runā patiesību. Protams būs vienumēr atminēties apustuļa vārdus, “Runājiet patiesību mīlestībā!” (Pāvila vēst. efeziešiem 4:15). Patiesības mērķis nav otru iznīcināt, bet otru pacelt un svētīt. Tie kuri noraida patiesību nēss pašī sev postu.

Šī trešā Kalpa dziesma, kā iepriekšējās divas un sevišķi ceturtā Kalpa dziesma, norāda uz Jēzu Kristu. Kalps nedara neko no sevis. Dievs vienumēr stāv ar Viņu un Viņu uztur. Kalps saka, “Mans Attaisnotājs jau tūvu. Viņš ir mans Aizstāvis. Viņš stāv man blakus, kurš var man pretoties?” (Jesajas 50:8). Dievs ir licis savu vārdu uz Viņa lūpām. Kalps pakļaudams sevi pilnīgi Dieva gribai staigā sāpju ceļu, griezdam muguru sitējiem un vaigu bārdas plēsējiem un splāvējiem. Viņa uzvara ir droša! Tie kas noraida Viņu, kurinot naidu un klāstot melus, tie pašī ies bojā savās kurinātās liesmās.

Jēzus Kristus, kurā lieciba par Cieteja Kalpu sasniedz savu pilnību, aicina mani un tevi staigāt kalpošanas ceļu. Ta dziedam, “Ja tu Kristum sekot vēlies būt ar Viņu godībā, Šaurs un ērkšķains ceļš tev jaiet, Pestītājs ko staigāja. Sevi pašu aizliedzot, mīlestībā KALPOJOT!” (Viktora Baštika vārdi)